

தும்பி

சிறுவர் மாத இதழ்

எல்லா குளங்களிலும்
ஒரே நிலா

தும்பி சிறுவர் மாத இதழ் ■ அக்டோபர் 2016 ■ தனிச்சுற்றுக்கு மட்டும் ■ கதைத் தேர்வு : ஆர்.லி. பிரகாஷ்
நிர்லாக ஆசிரியர் : அழகேஸ்வரி ■ ஆசிரியர் : சிவராஜ் ■ இதழ் வடிவமைப்பு : கல்ஆல்
ஒலியம் : நா. ஸ்ரீதர்ராஜ் ■ தொடர்புக்கு எண் 60/86, ஐயங்குளத் தெரு, திருவண்ணாமலை - 606 601.
பேச 9843870059 thumbigal@gmail.com

“எனக்கொரு குரல் கேட்கிறது
உறுதியாகச் சொல்கிறேன்
அது சத்தியத்தின் குரல் ...”

பிரார்த்தனை
திருநங்கைகளுக்கு ...

நன்றியும் ப்ரியமும்

அக்கா டீச்சர், சின்னமுத்தூர் அரசுப்பள்ளி, ஜெயமோகன், விசாலாட்சி,
வேடியப்பன், பரிசல் செந்தில்நாதன், ஹேமலதா சந்திரசேகர்,
சிவக்குமார் பாலசுப்ரமணியம், பாக்யா, பரிமளா, குமார்ஷா,
நற்றிணை மதன், செந்தில், தோழர் செ, பவாசெல்லதுரை,
பிரபா, ஓசை அகிலா, செழியன், ஸ்டெல்லா கோபி, அபிஷா,
வம்சி, மானசி, ஐஸ்வர்யா, யாழ், காவியா, யஷ்வந்த் பாபு,
அனுமந்த், வழியா, கனியமுதன், வாழை நண்பர்கள்.

வணக்கம் செல்லங்களா,

உயிர்தரும் மரம் கதைய படிச்சிட்டு நீங்க எழுதி அனுப்புன எல்லா
கடிதங்களும் கிடைச்சது. மனசுக்கு மகிழ்ச்சியா இருக்கு. உங்களோட
அடுத்த கடிதங்களுக்காக காத்திருக்கேன்.

மலை அடிவாரத்துல இருக்க குக்கூ காட்டுப் பள்ளியிலிருந்து உங்கள பார்க்க
பறந்து வந்திருக்கேன். அப்பா, அம்மா, அக்கா, அண்ணன், தம்பி,
தங்கச்சியோட நம்ம இடத்துக்கு நீங்க வறீங்களா?

இந்த தடவை நாம, அன்பான ஒரு நாய் கதை கேட்கப் போறோம்.
எனக்கு நாய்ன்னா ரொம்ப பிடிக்கும். உங்களுக்கு?

ஓ ... உங்களுக்கும் பிடிக்குமா, நல்லது.

ம் ... சரி சரி ... கிளம்பலாமா ...

வாங்க ... வாங்க ... தும்பிகளா

கதை வண்டி புறப்படப்போகுது

அதுல ஏறி உட்காந்து

ஊரையே சுத்தி வருவோம்.

டூர்ர் ... டூர் டூர் ... டூர்ர்.

அன்புடன்

தும்பி.

கதை

லீசல் மோக் ஸ்கோர்பென்

ஒவியங்கள்

வேலஸ் ட்ரிப்

தமிழில்

சிறகிளி, அகீதன்

ஆர்தர்

ஒரு விவசாயியின் வீட்டில் வயதான, மிகவும் அன்பான நாய் ஒன்று வளர்ந்து வந்தது. அதன் பெயர் ஆர்தர்.

மேய்ச்சலுக்குப் போகும் மாடுகளை திரும்ப வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு வருவது வயதான ஆர்தரின் தினசரி வேலையாகும். விவசாயி புல்வெளியின் வாசல் கதவை திறந்ததும் ஆர்தர் கடைசி வரைக்கும் போய் எல்லா மாடுகளையும் மரத்தின் அடியிலிருந்து திறமையாக விரட்டி செல்லும்.

ஆனால் வயதாகிவிட்டதால் ஆர்தரால் சரியாக வேலை செய்ய முடியவில்லை. சில நேரங்களில் மாடுகளின் பக்கத்தில் வந்ததும், எதற்கு வந்தோம் என்பதே அதற்கு மறந்து விடுகிறது.

சிலசமயத்தில் புள்ளிகள் உள்ள மாட்டுக்கு பதிலாக செவலை நிற மாட்டை கூட்டிவந்து விடுகிறது. இதனால் கோபம் அடையும் விவசாயி 'முட்டாள் நாய்' என்று ஆர்தரை திட்டுவார்.

முயல்களை வேட்டையாடுவதும் ஆர்தருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். விவசாயி தனது வேட்டை துப்பாக்கியை கீழே வைத்துவிட்டு விசிலடித்தவுடன் ஆர்தரும் தனது அடர்த்தியான புகபுகவென்ற வாலை வேகமாக ஆட்டும். ஆனால் ஆர்தருக்கு வயதாகிவிட்டதால் அதனால் மெதுவாகத்தான் வேட்டையாட முடியும். அதற்குள் முயல்கள் எல்லாம் வேகமாக ஓடி ஒளிந்துகொள்ளும்.

வயதான ஆர்தருக்கு விவசாயிக்கு வேட்டையில் உதவி செய்யதான் ஆசை, ஆனால் அதன் கால்களோ உட்கார சொல்கின்றன. விவசாயி கொஞ்ச தூரம் போவதற்குள் ஆர்தர் களைப்படைந்து கண்களை மூடிக்கொண்டு அப்படியே அங்கேயே தூங்கி விடும்.

மரநாய் மற்றும் நரிகளிடமிருந்து விவசாயியின் கோழிகளை பத்திரமாக பாதுகாப்பதும் ஆர்தரின் இன்னொரு முக்கியமான வேலையாகும். வெயில், மழை எதுவாக இருந்தாலும் இரவு பகலாக கோழிகளை பார்த்துக்கொள்வது ஆர்தரின் கடமை. ஆர்தர் கோழிகளை கண்முழித்து பார்த்துக்கொள்ளவே நினைக்கும், ஆனால் அதன் கண்களோ தூங்கவே விரும்பும்.

திடீரென்று ஒருநாள் மரநாய் ஒன்று கிட்டத்தட்ட ஆர்தரின் மூக்கின் மீது ஏறி ஒரு கோழிக்குஞ்சை கவ்விக்கொண்டு தப்பித்து ஓடிவிட்டது.

இதனால் ஆத்திரமடைந்த விவசாயி 'இது தான் உனக்கு கடைசி' என்று எச்சரித்தார்.
'இந்த நாயால் இனி எந்த பயனும் இல்லை, இதன் உதவியை விட தொந்தரவே
அதிகமாக உள்ளது இதை காட்டுக்குள் கொண்டுபோய் விட்டுவிடவேண்டியதுதான்'
என்று மனசுக்குள் நினைத்தார்.

ஒருநாள் விவசாயி தனது வேட்டை துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு தனது நாயை பார்த்து
விசிலடித்தார். ஆர்தர் தன்னால் முடிந்த அளவு வேகமாக ஓடி வந்து, அதன் வாலை ஆட்டியது.
விவசாயி ஆர்தரிடம் 'என்னை மன்னித்துவிடு' என்றார். ஆர்தருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.
அது வேட்டையாட தான் போகிறோம் என்று நினைத்துக்கொண்டது.
விவசாயி காட்டை நோக்கி நடந்தார், வயதான ஆர்தரும் அவர் பின்னாலேயே நடந்து போனது.

கொஞ்சதூரம் நடந்த பின்பு விவசாயி தனது துப்பாக்கியை தூக்கி பிடித்து நாயை திரும்பி பார்க்கும் போது, முயல்கள் எல்லா பக்கமிருந்தும் ஒளிந்துகொண்டு அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் ஆர்தரை மட்டும் காணவில்லை. வயதான ஆர்தருக்கு விவசாயியோடு போகவே விருப்பம், ஆனால் அதன் கால்களோ ஓய்வெடுக்கச் சொல்லியது.

வரும் வழியிலேயே ஆர்தர் ஒரு புதரில் படுத்து நன்றாக தூங்கிவிட்டதால் விவசாயியால் ஆர்தரை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை . விவசாயி கூப்பிட்டதும் அதற்கு கேட்கவில்லை. 'சரியான முட்டாள் நாய்' என்று சொல்லிவிட்டு விவசாயி தனது வேட்டையை கைவிட்டு வீட்டுக்கு திரும்பிவிட்டார்.

ஆர்தர் தூங்கி எழுந்திருக்கும் போது நிலா வெளிச்சமாயிருந்தது. ஆர்தர் அப்படி ஒன்றும் முட்டாள் நாயெல்லாம் இல்லை. தன்னால் விவசாயி படும் கஷ்டத்தை அது நன்றாகவே புரிந்துகொண்டதால், கிராமத்தில் விவசாயியிடம் போவதற்கு பதிலாக நகரத்துக்கு போகும் காட்டு வழியில் நடக்க ஆரம்பித்தது.

வயதான, சோர்வான நாய்க்கு அது நீண்ட அநேசமயம் மெதுவான பயணம். அது நகரத்துக்குள் நுழையும் போது உச்சி வெயிலாயிருந்தது. ஒரு லீட்டின் பின்னால் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆர்தருக்கு குழந்தைகளை ரொம்பவும் பிடிக்கும். அது தனது வாலை வேகமாக ஆட்டிக்கொண்டு அவர்கள் அருகில் சென்றது. அதில் ஒரு குழந்தை 'அந்த அழுக்கான நாயை பாருங்க' என்றது.

அதற்குள் இன்னொரு குழந்தை 'அது எதாவது செய்யுதான்னு பாப்போம்' என்றது.
'இந்த ரப்பர் பந்தை பிடிக்குதானு பாக்கலாமா?' என்று பந்தை அதை நோக்கி எறிந்தனர்.
பந்து ஆர்தரின் தலையில் பட்டு எம்பி, குதித்து பின்னால் விழுந்தது.

'ஒருவேளை அது நடிக்குதோ' என்று ஒரு குழந்தை கேட்க, எல்லாரும் அதனிடம் கத்த ஆரம்பித்தனர்

'உட்காரு'

'படுத்துக்கோ'

'பேசு'

'குச்சியை எடுத்திட்டுவா'

"லொஸ் லொஸ்" என்று விதவிதமாக ஆர்தரிடம் கூச்சலிட்டனர்.

வயதான ஆர்தர் ரொம்ப களைப்பாகவும், கவலையாகவும் இருந்தது. ஆனாலும் அது தனது வாலை ஆட்டிக்கொண்டேயிருந்தது.

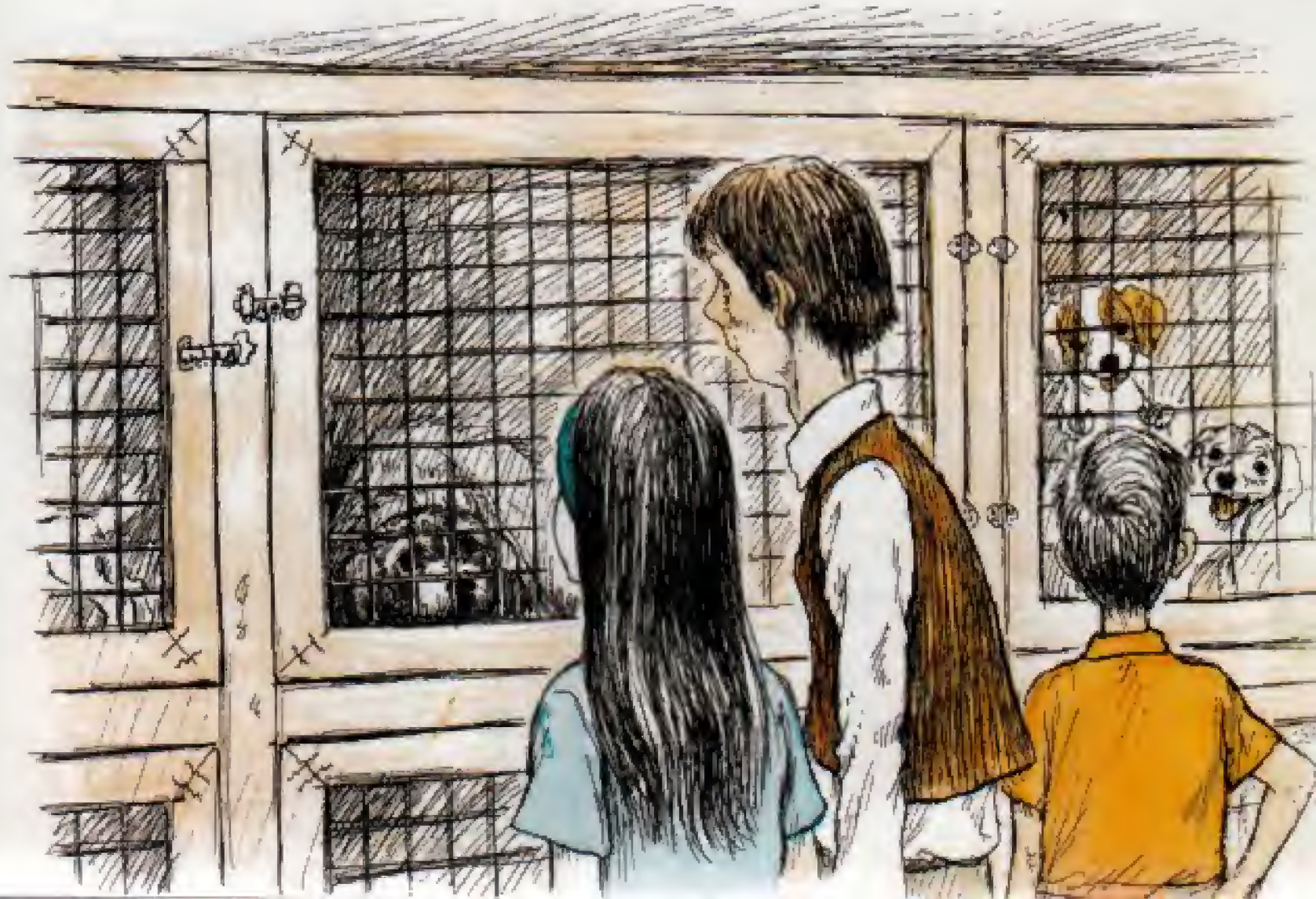
"அய்யோ பாவம்! முட்டாள் நாய்" என்று குழந்தைகள் உச்சுக்கொட்டினார்கள்.

குழந்தைகளின் அம்மா சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்து பார்த்துவிட்டு "இந்த அழுக்கான நாய் பார்க்க ஆபத்தானதா தெரியுது. நான் நாய்கள் காப்பகத்துக்கு கூப்பிட்டு, இதை கூட்டிப்போக சொல்றேன்" என்றார். கொஞ்சநேரத்தில் நாய்கள் காப்பகத்திலிருந்து வந்த ஆள் ஆர்தரை வண்டியில் ஏற்றி அதனிடம் "கவலைப்படாதே நண்பா, எல்லாம் சீக்கிரம் சரியாகிவிடும்" என்று சொல்லி கூட்டிப்போனார்.

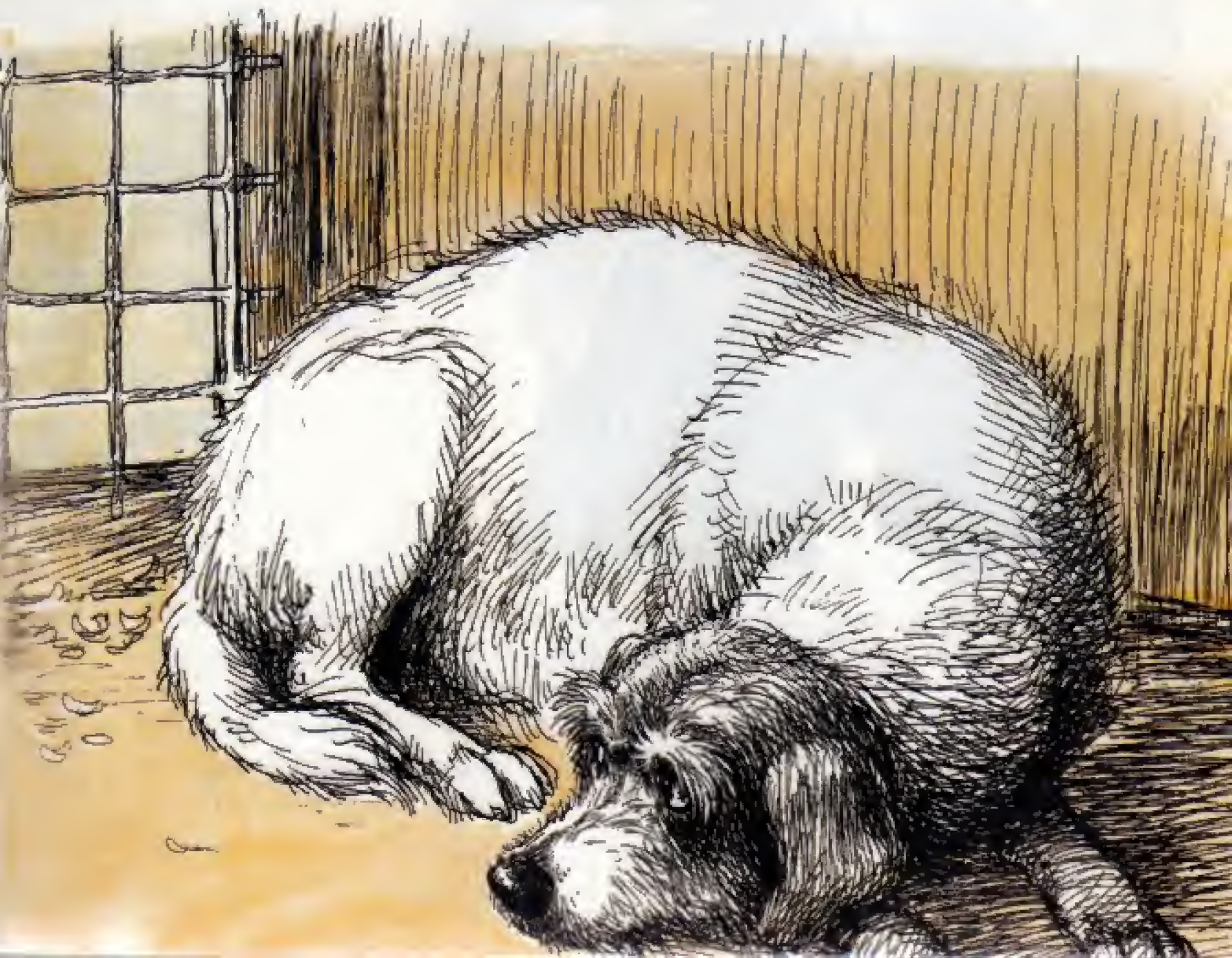
நாய்கள் காப்பகத்திலிருந்த நிறைய நாய்கள், யாராவது கூண்டுக்கதவை திறக்கும் போதெல்லாம் குரைத்துக் கொண்டேயிருந்தன. ஆனால் ஆர்தர் மட்டும் கூண்டில் குளிர்ந்த தரையில் கண்களை மூடி தூங்க முயற்சித்தது. சில நேரங்களில் சிலர் கூண்டின் பக்கத்தில் வந்து அதை பார்த்துவிட்டு மெதுவாக தலை அசைத்து "வேண்டாம்" என்று சொல்லி போய்விடுவார்கள்.

"மனிதர்களுக்கு நாய்குட்டிகள் தான் வேண்டும், இது மாதிரி உபயோகமில்லாத, வயதான நாயை யாரும் விரும்புவதில்லை" என்றார் காப்பக காவல்காரர்.

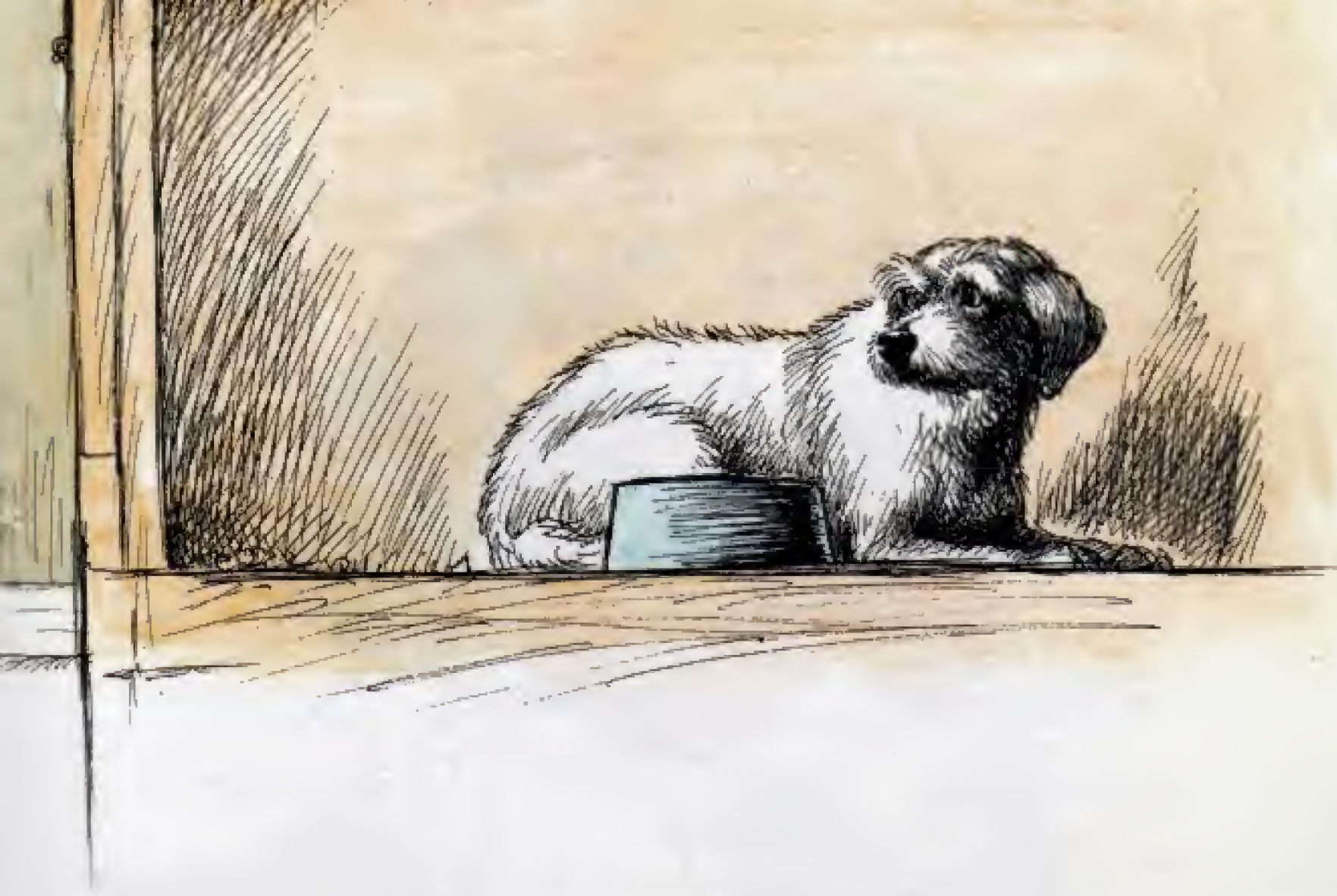

ஒருநாள் வில்லியம் என்ற சின்னப்பையன் ஆர்தரின் கூண்டின் பக்கத்தில்வந்து நின்றான். அவன் ரொம்ப நேரமாக கூண்டில் இருந்த கம்பிகளுக்கு இடையில் தனது முகத்தை அழுத்தி வயதான ஆர்தரை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். மற்றவர்களைப்போல அவன் மெதுவாக தலையை அசைத்து "வேண்டாம்" என்று அங்கிருந்து நகரவில்லை. ஆர்தரும் சிறுவனை பார்த்து மெல்ல எழுந்து அவனருகில் வந்து வாலாட்டியபடி மோப்பம் பிடித்தது.

“நாய்க்குட்டிகள் இங்க இருக்கு, இங்க வா வில்லியம்” என்று அவனது அம்மா கூப்பிட்டார். அதற்கு வில்லியம் “எனக்கு நாய்க் குட்டிகள் வேண்டாம். இதுதான் வேணும்” என்று ஆர்தரை பார்த்து கை நீட்டினான்.

அந்த காவல்காரர் வில்லியமின் தோள்மீது கைவைத்து "அது ரொம்ப வயதான நாய், அதனால் இனி யாருக்கும் எந்த உபயோகமும் இல்ல, உன் அம்மா சொல்வது மாதிரி அந்த நாய்குட்டிகளில் ஒன்னு எடுத்துக்கோ" என்றார்.

"எனக்கு நாய்க் குட்டிகள் வேண்டாம், இந்த நாய் தான் வேணும். இது என்னை பார்க்கிற விதமும், பார்த்து வாலட்டும் விதமும் எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு" என்று சொன்ன வில்லியம் ஆர்தரை விடாப்பிடியாக வீட்டுக்கு கொண்டுவந்து விட்டான்.

வந்தவுடன் முதல் காரியமாக வில்லியம், ஆர்தரை நல்ல வெதுவெதுப்பான தண்ணீரில் தேய்த்து குளிக்கவைத்தான். ஆர்தர் இதற்கு முன்பு இப்படி குளித்ததே இல்லை. சோப்பு நுரை அதற்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும் கவலையை விட சோர்வே அதிகமாக இருந்தது. வில்லியம் அதன் முதுகில் தடவிக்கொடுத்ததும் அது கண்கள் சொருகி அப்படியே தூங்கிவிட்டது.

அடுத்ததாக ஆர்தர் பால் மற்றும் வெண்ணையில் சுட்ட
ரொட்டியை சாப்பிட்டது. வில்லியம், ஆர்தரின் பெயரும் படமும்
ஒட்டிய கிண்ணத்தில் அதுக்கு சோறு வைத்தான்.

வில்லியம் ஆர்தருக்காக பழைய மரப்பெட்டிக்குள் ஒரு படுக்கையை தயார் செய்து, அதை அவனது படுக்கையின் பக்கத்தில் வைத்தான். ஆர்தரின் படுக்கையை பழைய கனமான கம்பளியால் மெத்தை போலவும், நல்ல வெதுவெதுப்பாகவும் மாற்றினான். ஆர்தர் இதுவரை இப்படி எந்த படுக்கையிலும் படுத்தது இல்லை. எந்த வீட்டுக்கு உள்ளேயும் படுத்தது இல்லை. அதனால் அந்த படுக்கையில் அது தனியாக இருப்பதாக நினைத்தது.

உடனே ஆர்தர் வில்லியமின் படுக்கையில் ஏற முயற்சி செய்தது,
ஆனால் அதன் கால்கள் ஏறுவதற்கு பலம் இல்லாமல் இருந்ததால்,
வில்லியம் தனது படுக்கையிலிருந்து கீழே இறங்கி
ஆர்தரை தன் படுக்கையின் மேலே தூக்கிவிட்டான்.

நாட்கள் கடந்தது. மாலை பள்ளி முடிந்து வீட்டுக்கு வரும் வில்லியமுக்காக
ஆர்தர் தினமும் காத்திருக்க ஆரம்பித்தது. அவனின் அன்புக்காக தன்னால்
முடிந்த எல்லாவற்றையும் செய்ய நினைத்தது.

ஓய்வு நேரங்களில் வில்லியமும் ஆர்த்தரும் சேர்ந்து ஆற்றுப்பாலம் வரை மெதுவாக நடைப்பயிற்சி செல்வார்கள். இருவரும் தூரத்தை பற்றி கவலையில்லாமல் பொறுமையாக நடப்பார்கள். களைத்துப்போகும் போது அருகருகில் உரசியபடி உட்கார்ந்து கொள்வார்கள்.

கண்ணாமூச்சி விளையாடும் போது ஆர்தர் ஒன்றும் செய்யாமல் அமைதியாக இருக்கும். வில்லியம் அவனது அலமாரி அல்லது படுக்கையின் கீழே ஒளிந்து கொள்வான். ஆர்தரால் வேகமாக கண்டுபிடிக்க முடியாது.

சில நேரங்களில் வில்லியம் சத்தம் எழுப்பி ஆர்தர் கண்டுபிடிக்க உதவி செய்வான். வில்லியமை கண்டுபிடித்ததும் அவன் மேல் ஏறி, முகம் முழுக்க நக்கிக்கொடுக்கும்.

வில்லியம் ஆர்தரின் வயிற்றில் தேய்த்து விடும்போதெல்லாம் அது கால்களை விரித்து
மல்லாந்து படுத்துக்கொள்ளும். பாட்டு என்று நினைத்து வில்லியம் பாடுவதை எல்லாம்
ஆர்தர் தனது அழகான வாலை ஆட்டி மகிழ்ச்சியாகக் கேட்கும். கூடசேர்ந்து
அதுவும் குரைக்கும்.

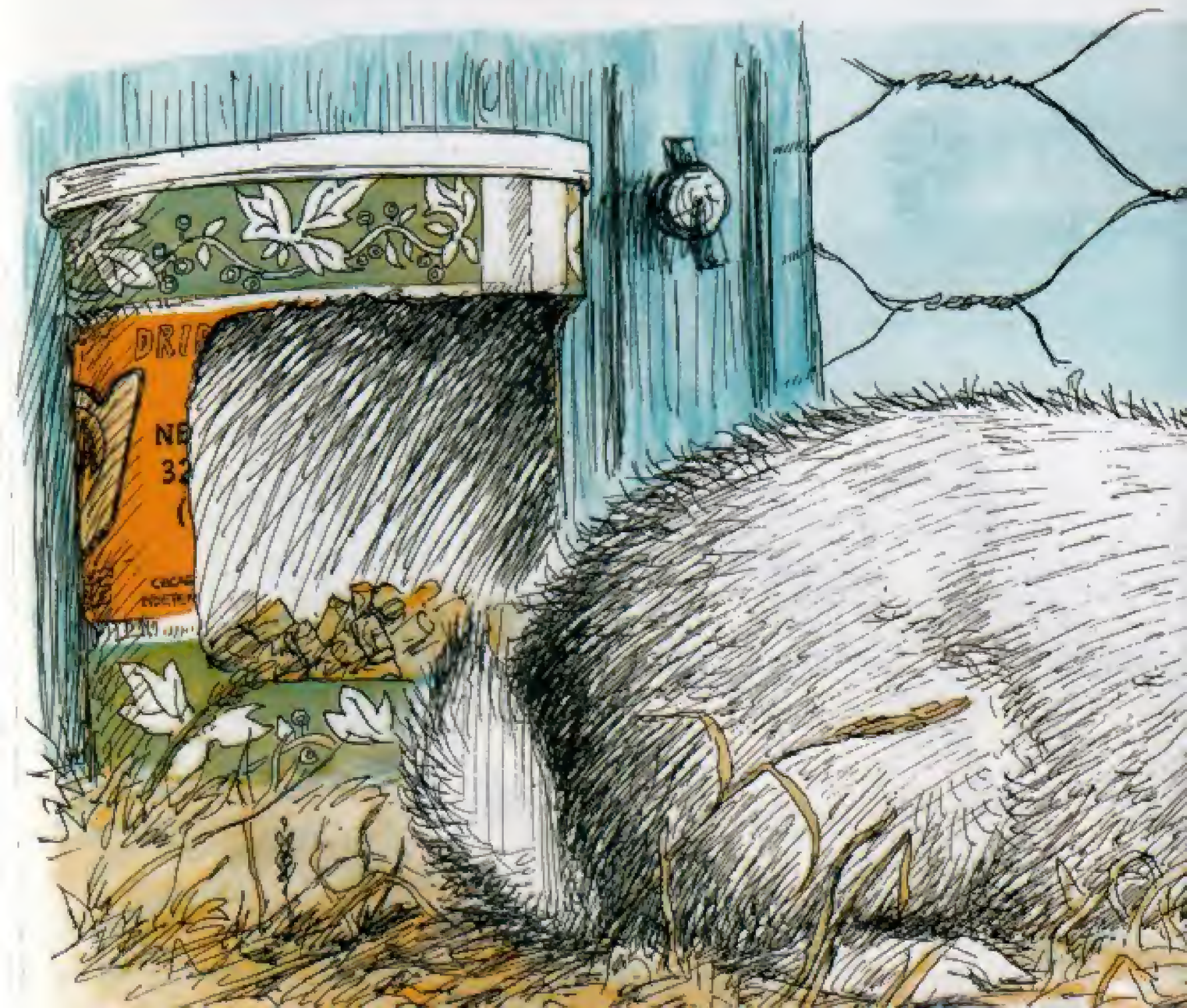

தனது வாலை ஆட்டுவது வயதான ஆர்தருக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருந்தது. ஆர்தர் மேலே மாடியில் வசித்த குழந்தையிடமும், கொட்டகையிலிருந்த பூனைக்குட்டிகளிடமும் வாலை ஆட்டியபடியே விளையாடும்.

மேலும் வீட்டிற்கு பின்பக்கம் கூண்டுக்குள் இருந்த பஞ்சு போன்ற
சாம்பல்திற முயலிடமும் வாலை ஆட்டிக் கொண்டேயிருக்கும்.

ஆனால் வாலை வேகமாக ஆட்டுவது வில்லியமுக்காக மட்டுமே.

“நீ நல்ல வயதான நாய்”

“நீ அழகாக காத்திருக்கிறாய்”

“என்னோடு நடக்கிறாய்”

“உட்கார்ந்து கொள்கிறாய்”

“மல்லாந்து படுத்து பாட்டு பாடுகிறாய்”

“கண்ணாமூச்சி விளையாடுகிறாய்”

ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட “நீ வாலட்டும் விதமே எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்”
என்று சொல்லி வில்லியம் ஆர்தரின் மேல் கையை வைத்து அணைத்துக்கொண்டான்.

அந்த வயதான நாய் தன்னால் முடிந்த அளவு
வேகமாக வாலை ஆட்டியது.

ஆர்தரும் வில்லியமும் அன்பாக வாழ்ந்தனர்.

OLD ARTHUR

Liesel Moak Skorpen

Pictures by Wallace Tripp

It was Old Arthur's job to bring the cows back home. The farmer opened the meadow gate, and the old dog walked down to the end of the meadow to gather the cows from under the trees.

Old Arthur's legs didn't work very well. He walked very slowly now. Sometimes when he came to the cows, he forgot why he had come. Sometimes he brought the brown cow home and left the spotted cows under the trees. "What a stupid old dog!" the farmer said.

It was Old Arthur's job to hunt for rabbits. The farmer took his shotgun down and whistled for his dog. Old Arthur wagged his woolly tail because he liked to hunt. But old dogs hunt slowly and rabbits run so fast. Old Arthur wanted to help the farmer, but his old legs wanted to sit. And before the farmer had gone very far the old dog's legs were sitting down, and his old eyes were closing.

Old Arthur's most important job was to keep the weasel and the fox away from the farmer's hens. Winter and summer, day and night, Old Arthur was on duty guarding the hen house. That old dog wanted to stay awake, but his old eyes wanted to sleep. The weasel slipped past Old Arthur nearly tripping over his nose, and away he went with the farmer's plumpest pullet.

"That's the last straw!" the farmer said. "That old dogs no good any more. He's more trouble than he's worth." The farmer took his shotgun down. He whistled for his dog. Old Arthur came as fast as he could. His woolly tail wagging. "Sorry, old fellow," the farmer said, but Arthur didn't understand. He thought they were going for hunting. The farmer walked towards the woods, and the old dog followed.

Rabbits were watching from everywhere. The farmer raised his shotgun and pointed it towards the dog. Only the dog was nowhere to be seen Old Arthur had wanted to follow the farmer, but his old legs wanted to rest

The farmer couldn't find him. Old Arthur had fallen fast asleep hidden in the grass. He could not hear the farmer's call. "What a stupid old dog!" the farmer said. He gave up the hunt and went home.

When Old Arthur woke, the moon was bright. That old dog was not such a stupid old dog. He knew how the farmer felt. Instead of turning back towards the farm, he went through the woods towards town.

That was a long, slow walk for a tired, old dog, and the sun was already high in the sky as he hobbled into town. There were children playing behind a house. Old Arthur liked children. He wagged his woolly tail. "Look at that dirty old dog," said one of the children.

"Let's see if he's good for anything," another child said. "Let's see if he can catch a rubber ball". The ball hit Arthur on his old head and rolled away down the hill.

"What a stupid old dog!" the children said.

"Maybe he does tricks," said one of the children. The children shouted at Old Arthur.

"SIT" they shouted.

"STAY!"

"LIE DOWN!"

"SPEAK!" they shouted.

"FETCH THE STICK!"

"POW, POW!"

The old dog felt so tired and so sad, but still he tried to wag his woolly tail. "What a poor stupid old dog!" the children said.

The children's mother came outside. "That dirty old dog looks dangerous," she said. "I'll tell the man from the dog's home to come." The man loaded Old Arthur on the van. "Take it easy, old fellow," the man said, "It will all be over soon."

Most of the dogs in the dog's home barked when anyone opened the door. But Old Arthur lay on the cold floor of his cage, closed his old eyes, and tried to go to sleep. Sometimes someone stopped beside his cage, shook his head slowly, and walked away. "People want puppies," the man said. "Nobody wants a mangy old thing like that."

A little boy was standing at the cage. He stood for a long time looking at old Arthur, Pressing his face against the wire fence. He didn't shake his head slowly. He didn't walk away.

"Come here, William," his mother called. "The puppies are over here."

"I don't want puppy," William said.

The man put his hand on William's shoulder. "That dog is very old," he said. "He isn't any good to anyone any more. Do as your mother says, and pick out one of the puppies." "I don't want a puppy," William said. "This is the one I want. I like the way he looks at me. I like the way he almost wags his tail."

The first thing Old Arthur had was a nice, warm bath. Arthur had never had a bath before. The soapsuds worried him a little, but he was too tired to worry for long. He closed his old eyes and fell fast asleep, while William was rubbing his back.

The next thing Arthur had was a nice, warm supper of milk and buttered toast. William gave Old Arthur a bowl with his name on the front and his picture on the back.

William made a bed for Old Arthur and put it beside his bed. He lined the box with a clean, old quilt to make it soft and warm. That old dog had never slept in a bed before. He had never even slept inside a house. He felt a little lonely in his bed.

He tried to climb on William's bed, but his legs were too old for jumping. So William got down behind him and gave him a little boost.

It was old Arthur's job to wait for William while William was at school. That old dog was very good at waiting. He had waited all his life.

It was Old Arthur's job to go for walks with William. Nice, slow walks. They took their time. They didn't care about fast or far, and they sat down a lot. That old dog was good at sitting down.

It was Old Arthur's job to be "it" for hide-and-seek. William would hide in his cupboard or under his bed. Old Arthur didn't hunt very fast, but he hunted very well. Sometimes William made noises to help. When Old Arthur found where William was hiding, he licked him all over his face.

It was Old Arthur's job to lie on his back while William rubbed his tum. Old Arthur would wag his woolly tail and make nice noises that William said were songs.

Wagging that woolly tail was the most important job that that old dog did. He wagged it for the baby who lived in the cot upstairs. He wagged it for the kittens who lived in a box in the shed.

And he wagged it for the soft, grey rabbit who lived in a wire hutch behind the house.

But his best wags were for William.

"What a good, old dog you are," William said.

"You're good at waiting And walking And sitting down And for lying on your back and singing songs.

You're very good for playing hide-and-seek, But what I like best Is the way you wag your tail."

Then William would put his arms and Old Arthur and that old dog would wag that woolly tail as fast as it would wag.

Old Arthur and William lived happily.

தனிச்சுற்றுக்கு மட்டும்

கட்டெறும்பே கட்டெறும்பே
எங்க போறீங்க?

கற்கண்டு இருக்குமிடம்
தேடிப் போறேங்க.

சிற்பெறும்பே சிற்பெறும்பே
எங்க போறீங்க?

சீனிமிட்டாய் இருக்குமிடம்
தேடிப் போறேங்க.

சுள்ளெறும்பே சுள்ளெறும்பே
எங்க போறீங்க?

சுவையான பண்டங்களை
சுவைக்கப் போறேங்க.

எறும்புகளே எறும்புகளே
எல்லாம் இருக்கட்டும்

எனக்கு கொஞ்சம் வைத்துவிட்டு
எடுத்துச் செல்லுங்க

இனிப்பை எடுத்துச் செல்லுங்க.

- நாடோடி சிறுவர் பாடல்

